

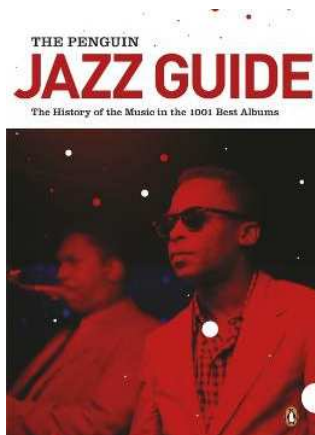
8STE JAARGANG, NR. 146
25 OKTOBER 2010

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
5 BOEKBESPREKING
6 PLATENRECENSIES
 Jef Neve, Marzio Scholten, The Mondays, Ron van Stratum, Chet Baker, Mona Lisa Overdrive, Soo Cho e.a.
13 CONCERTVERSLAGEN
 Over de Bergen, Three of a Kind, Greetje Bijma, Salle Gaveau e.a.
EN VERDER:
18 Brusselse topprestatie (L. Lammen)
20 R'damse Concerttips (Peter Kortzen)
21 New York Jazz Alerts (Paul Blair)

JAZZFLITS 147
 staat 8 november op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

10de 'PENGUIN GUIDE TO JAZZ'
IN NOVEMBER IN DE WINKEL

In Groot Brittannië verschijnt op 4 november de tiende editie van 'The Penguin Guide To Jazz'. Het boek, samengesteld door Richard Cook en Brian Morton, verscheen voor het eerst in 1992 en is een gerenommeerd werk.

Sinds de eerste uitgave is iedere twee jaar een geactualiseerde versie verschenen. Die van 2008, 'The Penguin Guide To Jazz Recordings', behandelde zo'n 14.000 albums op bijna 1.500 pagina's. Omdat Cook in 2007 overleed, heeft Morton de nieuwste versie alleen voor zijn rekening genomen. De nieuwste editie is iets anders van opzet. Morton heeft de naar zijn mening beste 1.001 jazzalbums op een rij gezet en vertelt aan de hand hiervan de geschiedenis van de jazz in de twintigste eeuw. Alle albumbesprekingen zijn ten opzichte van eerdere versies geactualiseerd.

ia77
JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

JAZZSECTOR KRIJGT VIJF PROJECTSUBSIDIES
UIT FONDS PODIUMKUNSTEN

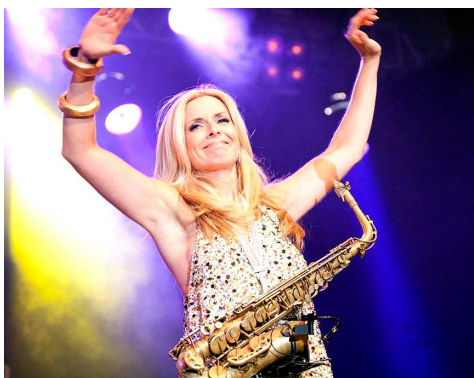
Karnatic Lab/Spinifex (65.000 euro), Samponé Music/Fra Fra Sound (113.000 euro), Drums United/Van Merwijk's Music Machine (73.000 euro), Clazz Ensemble (90.000 euro) en Trytone (45.000 euro) krijgen een projectsubsidie van het Fonds Podiumkunsten. De subsidie heeft betrekking op de jaren 2011 en 2012.

De tweejarige projectsubsidie van het Fonds Podiumkunsten biedt de ontvangers de mogelijkheid om gedurende twee jaar een reeks projecten te realiseren. Voor de periode 2011-2012 is in totaal een budget van 8,3 miljoen euro beschikbaar. Het aantal aanvragen was nauwelijks hoger dan voor de periode 2009-2010, maar het gemiddeld aangevraagd bedrag is gestegen. In totaal werd 3,6 keer meer financiële ondersteuning aangevraagd dan beschikbaar is. Het fonds moest dus nee verkopen. De aanvragen van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw, Starvinsky Orkestar, Talking Cows en het Royal Improvisers Orchestra werden niet gehonoreerd.

Henk Meutgeert, leider van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw, sprak 12 oktober op de website van de Telegraaf zijn zorgen uit over de toekomst van zijn orkest: "We weten, eerlijk gezegd, niet hoe het straks verder zal moeten." Het orkest vroeg een bedrag van 100.000 euro aan, benodigd voor de dagelijkse bedrijfsvoering. Die wordt voor zo'n 75% gedekt door eigen inkomsten, maar is dus niet sluitend. "Het voelt allemaal een beetje als een aai over je bol en een klap in je gezicht. Want aan de ene kant word je opgehemeld, staan mensen letterlijk op de stoelen in het Concertgebouw van Amsterdam tijdens ons concert met pianist Ronald Brautigam, maak je kans op een jazz-Edison, is het publiek laaiend enthousiast tijdens ons optreden in het Bimhuis met de vermaarde Amerikaanse saxofonist Benny Golson, geven we bij elkaar tien concerten in Zuid-Amerika en China én krijgen dan om technische redenen nee te horen op een subsidieaanvraag", aldus Meutgeert. "Snap je het gevoel?"

Het Fonds Podiumkunsten is het cultuurfonds voor muziek, muziektheater, dans en theater in Nederland. Het Fonds geeft namens de rijksoverheid ondersteuning aan alle vormen van professionele podiumkunst.

NIEUWS

Saxofoniste Candy Dulfer op 11 juni jl. tijdens het festival The Hague Jazz. (Foto: Rosaria Macri)

The Hague Jazz krijgt meer subsidie

Het festival The Hague Jazz krijgt in 2011 en 2012 50.000 euro extra subsidie van de gemeente Den Haag. Met dat bedrag kan artistiek risicovoller worden geprogrammeerd en kunnen meer concerten in de binnenstad worden georganiseerd. PureJazz, dit jaar onderdeel van The Hague Jazz, krijgt geen subsidie meer. Pure Jazz-festivalorganisator Michael Varekamp is niet blij met de ingreep, zo zegt hij op de website haagspoppodium.nl: "We zijn erg teleurgesteld, temeer daar we net met The Hague Jazz een succesvolle samenwerking hebben opgezet. Volgens mij gaat het hier heel ergens anders over. De hele cultuur in Nederland wordt op dit moment met plezier een kopje kleiner gemaakt. Dit besluit komt daarom op mij vooral over als een ordinaire bezuiniging." De besluiten zijn genomen naar aanleiding van een tussentijdse evaluatie van het Meerjarenbeleidsplan Kunst en Cultuur 2009-2012.

Inschrijving Nederlands Jazz Vocalisten Concours geopend

De inschrijving voor het negende Nederlands Jazz Vocalisten Concours is medio oktober gestart. Tot 1 december kunnen in Nederland woonachtige vocalisten zich melden. Er is geen leeftijdsgrens. Zestien inschrijvers worden toegelaten tot de halve finale op 28 en 29 januari in Theater Odeon te Zwolle. Maximaal zes van hen gaan door naar de finale op 12 februari op dezelfde locatie. De beste drie vocalisten zullen een landelijke Jazz Impuls-tournee maken in het theaterseizoen 2012 – 2013. Eerdere winnaars zijn Carmen Gomes, Francien van Tuinen, Wouter Hamel, Esra Dalfidan en Maria João Mendes.

PERSONALIA

DOWNBEAT RUIMT HELE PAGINA IN VOOR I.M. WILLEM BREUKER

Het Amerikaanse blad **Downbeat** wijdt in het novembernummer een volledige pagina aan het overlijden van **Willem Breuker** op 23 juli jl. "The quirky, iconoclastic Dutch reedist, composer and bandleader", zo typeert journalist **Peter Margasak** hem.

"Willem Breuker was a key figure in establishing a humorous strain of jazz that has long characterized improvised music in the Netherlands", aldus **Downbeat**. **Maragarask** stelt dat zijn projecten altijd een sterke relatie met de Nederlandse cultuur hielden en noemt als voorbeeld de stukken die Breuker voor draaiorgels maakte. Ook roemt hij de strijd van Breuker voor meer subsidie voor de jazz en geïmproviseerde muziek. Over het **Willem Breuker Kollektief** schrijft hij: "The Kollektief was wildly funny on stage, peppering its performances with set gags that relied as much on physical humour as musical jokes." Ook saxofonist **Peter Brötzmann**, die veel met Breuker samenwerkte, komt in het stuk aan het woord: "Willem was a master of using very popular melodies and transforming them into something else." **Margasak** citeert verder uit een brief van componist **Louis Andriessen**. Hij werkte met Breuker samen in orkest **De Volharding** en zegt als componist enorm door hem beïnvloed te zijn. Met name door zijn vaardigheid om tijdens het improviseren precies de juiste noten te kiezen.

PODIA

PEETVADERS NEDERLANDSE JAZZ ONTMOETEN NAVOLGERS IN NIJMEGEN

Het Nijmeegse Huis voor Kunsten **Lindenberg** brengt vanaf 18 november een serie avonden waarop de peetvaders van de Nederlandse jazz- en geïmproviseerde muziek met hun navolgers worden geconfronteerd. Onder leiding van muziekjournalist **Bas Andriessen** gaan ze met elkaar in gesprek en musiceren ze.

In hoeverre zijn vooraanstaande improviserende musici van nu beïnvloed door het werk van wegbereiders als saxofonist **Willem Breuker**, pianist **Misha Mengelberg**, drummer **Han Bennink**, saxofonist **Theo Loevendie** en drummer **Pierre Courbois**, vroeg **Bas Andriessen** zich af. En speelt de compleet veranderde tijdgeest de wegbereiders en de opvolgers parten? "Om deze zaken zo helder mogelijk op tafel te kunnen krijgen besloot ik duo's te formeren van een wegbereider en een opvolger. Daarbij heb ik geprobeerd ook iets van gemeenschappelijkheid bij de duo's vormende musici te zien", aldus **Andriessen**.

De serie **Jazz@Lib** bestaat uit zes avonden en start met een ontmoeting tussen pianist **Guus Janssen** en trompettist **Marco Blaauw** (18 november). Daarna volgen: **Pierre Courbois & Corrie van Binsbergen** (13 januari 2011), **Misha Mengelberg & Benjamin Herman** (23 februari 2011), **Peter van Bergen & Tomoko Mukaiyama** (17 maart 2011), **Han Bennink & Anton Goudsmit** (28 april 2011) en **Theo Loevendie & Michiel Braam** (9 juni 2010). Elk duo bereidt 's middags het concert van de avond voor. **Andriessen** praat tussen de muziek door met de musici over de ontwikkelingen binnen hun muziekstroming.

(www.delindenberg.com)

NIEUWS

Derdeprijswinnares Cyrille Aimée op 4 oktober tijdens de finale van de Thelonious Monk Jazz Vocals Competition. (Foto: Chip Latshaw)

MCN brengt jazzprofessionals samen

Als het aan het Muziek Centrum Nederland (MC) ligt spreken jazzprofessionals vanaf 9 november iedere twee maanden de ontwikkelingen in de sector met elkaar door. Dat moet gebeuren in het SJU Jazzpodium in Utrecht. De meeting Jazz Bizz Nizz is bedoeld voor professionals die willen horen over wat er gebeurt in de sector, mee willen praten over actuele ontwikkelingen of nieuwe initiatieven willen presenteren. Gastvrouw is Mijke Loeven (onder meer betrokken bij Jazz International Rotterdam). De avonden starten om 19.30 uur. Ook is het mogelijk eerder deel te nemen aan een gezamenlijk diner.

Burgemeester Nuenen gaat jazzprogramma lokale omroep presenteren

Burgemeester Ligtoet van Nuenen gaat bij de lokale omroep van zijn gemeente een jazzprogramma presenteren. "Ik wil proberen om mensen naar moderne jazz te laten luisteren. Er zijn genoeg stukken waarvan je rillingen over je rug krijgt. Het gaat niet om de techniek, maar om het gevoel. Wat doet de muziek met je? En daar wil ik ook jeugd bij betrekken", aldus Ligtoet op 12 oktober op de website van het Eindhovens Dagblad. Nog niet bekend is wanneer het programma start.

PRIJZEN

De finalisten van de Thelonious Monk International Jazz Vocals Competition. V.l.n.r: Cyrille Aimée, Cécile McLoren Salvant en Charanée Wade. (Foto: Steve Munding)

CÉCILE MCLoren SALVANT WINT THELONIOUS MONK JAZZ VOCALS COMPETITION 2010

De Amerikaanse zangeres Cécile McLoren Salvant (21) heeft 4 oktober in Washington de Thelonious Monk International Jazz Vocals Competition gewonnen. Ze krijgt een geldbedrag (20.000 dollar) en mag een cd maken voor de Concord Music Group.

McLoren Salvant, Amerikaanse van geboorte maar met een Franse moeder, studeert aan het conservatorium van Aix-en-Provence. Op de Franse podia is ze dan ook geen onbekende. Dat geldt ook voor de zangeres die als derde eindigde: Cyrille Aimée. Deze Française nam samen met de Duitse Barbara Bürkle namens Europa aan de wedstrijd deel. Bürkle was echter een van de negen vocalisten die zich op 3 oktober niet voor de finale wisten te plaatsen. De tweede plaats van de Competition ging naar de Amerikaanse zangeres Charenée Wade.

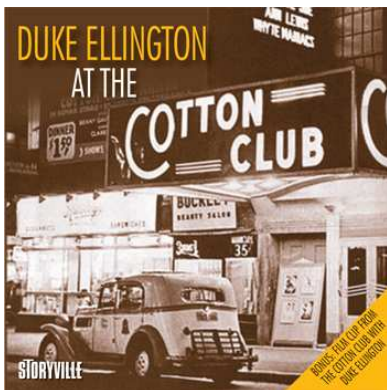
Voor een jury bestaande uit de vocalisten Patti Austin, Dee Dee Bridgewater, Kurt Elling, Al Jarreau, Dianne Reeves en Gladys Knight zong Cécile McLoren Salvant in de finale de stukken 'If This Isn't Love' and 'I Wonder Where Our Love Has Gone'. De wedstrijd stond dit jaar in het teken van het Great American Songbook. Onder anderen Herbie Hancock nam de presentatie voor zijn rekening.

De Monk Jazz Competition is een van de meest prestigieuze wedstrijden ter wereld voor jazzmusici tussen de twintig en dertig jaar. In de competitie, die sinds 1987 bestaat, staat jaarlijks een ander instrument centraal. Winnaars maken later vaak naam in de jazz. De vorige Jazz Vocals Competition, in 2004, werd gewonnen door Gretchen Parlato. Als derde eindigde Robin McKelle. In 1998 was de uitslag: 1. Teri Thornton, 2. Jane Monheit en 3. Roberta Gambarini.

De jaarlijkse Thelonious Monk International Jazz Composers Competition is dit jaar gewonnen door Vadim Neselovskyi uit de Oekraïne. Zijn winnende stuk heette 'Grust', wat droevenis betekent.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

NIEUWS

Onbekend radiomateriaal van orkest Duke Ellington op cd

Bij Storyville is een dubbel-cd verschenen met deels onbekende opnamen van radio-uitzendingen die het orkest van Duke Ellington in de maanden april en mei 1938 verzorgde vanuit de Cotton Club in New York. De plaat, 'Duke Ellington at the Cotton Club', bevat ruim veertig stukken die tussen 17 april en 29 mei 1938 tijdens negen uitzendingen op de radio te horen waren. Ook is materiaal van de Zweeds radio op het album te vinden. Die verzorgde op 29 april 1939 (Duke's verjaardag) een uitzending met het orkest vanuit het Konserthuset in Stockholm. Als bonus is een filmclip toegevoegd van het orkest in de Cotton Club (uit 1933).

Pacemaker voor Dave Brubeck

Dave Brubeck heeft half oktober een pacemaker gekregen. Brubeck is van zins om volgende maand weer op te treden. De pianist wordt in december 90 jaar. Ter gelegenheid daarvan brengen Sony en Concord heruitgaven van zijn werk uit. Ook is in de VS op 6 december een documentaire over hem op televisie te zien, gemaakt door Clint Eastwood en Bruce Ricker.

Edgar van Asselt toert met David Schnitter

Het kwartet van pianist Edgar van Asselt toert de eerste twee weken door Nederland, België en Spanje. Speciale gast is de Amerikaanse saxofonist David Schnitter. De tournee start 29 oktober en eindigt op 12 november met een optreden in Jazz Terrassa te Barcelona. Schnitter en Van Asselt maakten in 2009 samen het album 'A Smooth Journey'.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

PRIJZEN VERVOLG

NOMINATIES EDISONS JAZZ 2010 BEKEND

Onder anderen platen van trompettist Ruud Breuls, saxofonist Tineke Postma, pianist Keith Jarrett en het Metropole Orkest (twee keer) zijn genomineerd voor een Edison Jazz 2010. De prijswinnaars worden op 11 november bekendgemaakt tijdens een gala-avond in het Muziekgebouw Frits Philips Eindhoven.

De Edison-vakjury heeft in een aantal categorieën een lijst van drie cd's genomineerd. Kwaliteit en artistieke waarde waren daarbij leidend. De lijst ziet er als volgt uit:

Jazz Nationaal:

- 'Shades Of Brown – A Tribute To Clifford Brown', Ruud Breuls & The Metropole Orchestra Strings;
- 'Blues For The Date', Jazz Orchestra Of The Concertgebouw met Peter Beets;
- 'The Traveller', Tineke Postma.

Jazz Internationaal:

- 'Yesterday You Said Tomorrow', Christian Scott,
- 'Jasmine', Keith Jarrett/Charlie Haden,
- '54', John Scofield & The Metropole Orkest.

Jazz Vocaal:

- 'To Billie With Love From Dee Dee', Dee Dee Bridgewater,
- 'Dedicated To You', Kurt Elling,
- 'For All We Know', José James/Jef Neve.

Bijzondere uitgave van Historische Aard:

- 'Side Steps', John Coltrane,
- 'Manoir De Ses Reves', Django Reinhardt,
- 'Jazz: Highlights Blue Note – A Groove Selection by Hans Mantel', Various artists.

Diverse winnaars zullen tijdens de prijsuitreiking met het Metropole Orkest onder leiding van Vince Mendoza optreden. De uitreiking is live te volgen op Radio 6. De Edison is een prijs van de Nederlandse platenindustrie. Er zijn ook Edisons voor world, pop en klassieke muziek. De onderscheidingen worden dit jaar voor de vijftigste keer gegeven.

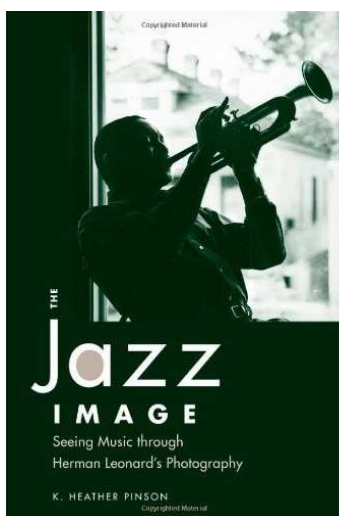
OVERIG

Cees Schrama opende 10 oktober de tentoonstelling met jazzfoto's van Paul Bergen in jazzclub Mahogany Hall in Edam. Bergen maakte onder meer de omslagfoto van Schrama's boek 'It don't mean a Thing – Leven met Jazz'. Na de opening kroop Cees Schrama achter de piano. De tentoonstelling is tot 9 december tijdens concerten te bezoeken. (www.mahoganyhall.nl). (Foto: Joke Schot)

JAZZ OP PAPIER

JAZZ EN ZIJN BEELDVORMING

K. Heather Pinson.
The Jazz Image :
seeing music through Herman
Leonard's photography.

Jackson MS : University Press of
 Mississippi, 2010.

240 pag.

ISBN 978-1-60473-494-2 hardcover met
 stofomslag.

Prijs 57,50 euro.

Bij alle verdiende lof die fotograaf Herman Leonard bij zijn overlijden op 14 augustus jl. werd toegezwaard, gingen mijn gedachten terug naar de vroege jaren vijftig, toen foto's als die van hem voor mij een doorslaggevende factor waren om allerlei jazztijdschriften te kopen. Het ging niet alleen om de afgebeelde musici, maar de foto's gaven ook de indruk alsof je er zelf bij was geweest. Ja, ze vertegenwoordigden de jazz zelf. Op zoek naar meer leidden ze uiteindelijk naar een nog immer groeiende verzameling van jazzfotoboeken. Uiteraard werd het me duidelijk dat na verloop van tijd deze foto's een beeld in stand hielden dat op zijn minst romantisch en eenzijdig was.

In de wereld van de fotografie was Herman Leonard toen geen beroemdheid. Dat werd anders na zijn eerste tentoonstelling in Londen, in 1988, toen hij vijfduizend dollar kon vragen om door hem gefotografeerd te worden. Hij stelde zich ook beschikbaar voor lezingen en workshops en dergelijke. Prijzen vanaf 25.000 dollar plus een vliegticket en logies voor twee personen. Zijn portret van Dexter Gordon zag je overal. Onlangs nog was het te zien op de omslag van een boek door Giddins en DeVeaux (zie nr. 140) en gebruikte de Volkskrant de foto bij het bericht van zijn overlijden.

Een paar weken daarvoor verscheen er een boek, waarin K. Heather Pinson Leonards foto's als uitgangspunt koos voor een studie over beeldvorming in de jazz. Gretig zette ik me aan het lezen, tot ik halverwege, ook bij een tweede poging, afhaakte. Ik kreeg de indruk dat ik hetzelfde al vier of vijf keer had gelezen en dat de schrijfster de foto's als een kapstok nodig had om er een theorie omheen te hangen die eigenlijk niet veel verder kwam dan het hierboven geschetste.

Pinson verdeelt haar studie in vier hoofdstukken. Eerst gaat zij na hoe Leonards foto's in de periode tussen 1945 en 1959 hebben bijgedragen tot een visueel jazzimago – 'a man with a horn' – en hoe daar door de publiciteit op werd ingespeeld. Deze situatie herhaalde zich toen de neoclassicistische stroming in de jaren tachtig teruggreep op de bebop van veertig jaar daarvoor. De vraag naar Leonards oude foto's liep hiermee parallel. Een nadere beschouwing van enkele foto's wordt omkleed met een veelheid van citaten, die het geheel pogen op te trekken naar een abstract niveau, wat afbreuk doet aan de redelijk heldere verteltrant van de auteur zelf.

Een bewering die tot tegenspraak uitnodigt is de volgende: "The sound of jazz recalled by the actual musician in the photograph strikes a chord with the viewer who, even after looking away from the image, remembers how that music sounds." Nu zijn mij duizenden foto's gepasseerd, maar tijdens of na het bekijken ervan riep een foto geen enkele keer muziek bij mij op.

De tweede helft laat steeds meer het foto-idee los, verklaart vervolgens waarom zoiets ongrijpbaars als jazz voor zijn aanzien een soort vastigheid nodig heeft en verhaalt ten slotte hoe het imago van de free en de funk zich verder verwijderd van dat van de mainstream door zich in andere vormen dan de visuele te manifesteren. Leonards chronologie en lijst van tentoonstellingen in het aanhangsel zijn rechtstreeks overgenomen uit zijn fotoboek *Jazz, Giants, and Journeys* uit 2006.

Een boek met meer pretenties dan het waarmaakt. Uit het na-woord: "This study serves to expand the literature on jazz in a new direction by bridging aesthetics, music, and cultural appropriation outside of the more common biographical or stylistic analyses of earlier musical writing." Het is maar dat u het weet.

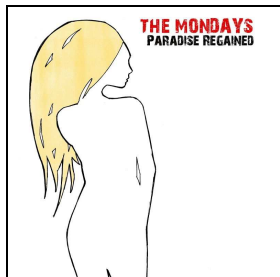
Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

THE MONDAYS Paradise Regained

Eigen beheer

(www.myspace.com/mymondays)

Bekijk The Mondays; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=874AYEzPwbE>

Leuk dat jonge Nederlandse bandjes vooral hun Nederlandse helden propageren. Op de MySpace-site van The Mondays be- toont het trio respect aan Eric Vloeimans, Yuri Honing en The Ploctones. 'Paradise Regained' is het debuut van tenorsaxofonist Thijs Leuven, basgitarist Lars Ickenroth en drummer Stefan Franssen, live opgenomen in het Luxor Theater in hun woon- plaats Heerlen. Het is een verrassend, fris album geworden. Alle bandleden leveren composities, waarbij al opvalt dat drummer Franssen het dromerige 'The Distance Between Two Minds' le- vert. Dus niet het klassieke beeld van de drukke drummer met een ingewikkeld stukje in zeventien verschillende maatsoorten, maar een fijn, balladachtig stuk. Leuven levert het meeste ma- teriaal, van het funky 'Paradoxal Sleep' tot het Soft Machine- achtige 'Stroll in the Night', waar hij de effectapparatuur op zijn sax even flink openzet. Gelukkig gebeurt dit smaakvol, en met gevoel voor avontuur, en dat karakteriseert de band als geheel ook. De enige 'cover' op de plaat is 'Jean Pierre' van Miles Davis, en dat is nou net het minst overtuigende stuk van het album. Het is een bijna dertien minuten durende serie solo's zonder heel veel samenhang. En het leuke is nou net dat ze dat in hun eigen stukken juist wél zo goed voor elkaar hebben. Snoeien, is dus het adagium. Dan houden we een klein uurtje muziek over, en dat is een mooie lengte voor een cd van een bandje dat nog wel moet groeien, maar heel veel potentie heeft.

Herman te Loo

JEF NEVE Imaginary Road Universal

Het trio speelt het titelstuk hier:

http://www.youtube.com/watch?v=GiiRvwULZ_I

De cd 'Imaginary Road' van het Jef Neve Trio opent verrassend. Niet met akoestische pianoklanken, zoals je zou verwachten, maar met elektronisch geluid. Ja, ook pianist Jef Neve laat steeds meer elektronische invloeden in zijn muziek toe. Voor een groot deel heeft slagwerker Teun Verbruggen daar de hand in. Hij maakt graag gebruik van de mogelijkheden die de elek- tronica biedt. Het Jef Neve Trio gaat nog niet zo ver als het Zweedse pianotrio van wijlen Esbjörn Svensson. Dat maakte zeer overvloedig gebruik van allerlei apparatuur om de klank te beïnvloeden. Het trio van Neve gebruikt de elektrische klanken vooral als basis in enkele korte nummers. In sommige andere nummers duiken ze aan het eind op. Dan hoor je lange tonen die het geluid wat breder maken.

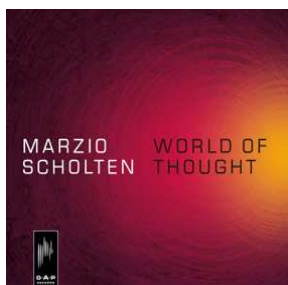
Het zal de Nederlandse jazzliefhebber deugd doen dat op 'Ima- ginary Road' onze landgenoot Ruben Samana zijn entree bij Jef Neve maakt. Zijn basspel is flexibel en lenig. Hij gaat meer zijn eigen weg dan zijn voorganger Piet Verbist. Samana omspeelt het pianospel en treedt veel meer buiten het metrum. In zekere zin is hij ook als begeleider solistisch bezig. Ruben Samana past niettemin naadloos in het geheel.

De stukken ontwikkelen zich volgens het van Jef Neve bekende stramien: vanuit een voorzichtig neergelegd motief, ontwikkelt hij zijn geluidsbouwwerken, die vervolgens staan als een huis. Door zijn pianistische kwaliteiten, gegrond in het klassieke idi- oom, kan Neve probleemloos improviseren. Als Ruben Samana zich naast deze pianoleeuw staande weet te houden en hem technisch, creatief en inventief van replek kan blijven dienen, staat ons nog heel wat te wachten! Dat wordt nog een flinke uitdaging voor drummer Teun Verbruggen.

Hessel Fluitman

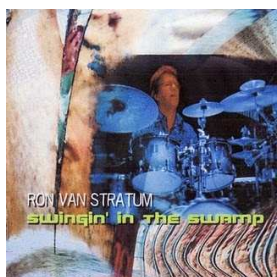
Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

MARZIO SCHOLTEN
World of Thought
OAP Records

Bekijk Marzio Scholten hier:
www.youtube.com/watch?v=06PzMpYq-tU

RON VAN STRATUM
Swingin' in the swamp
Mons Records
www.ronvanstratum.com

Bekijk een video over de cd; klik hier:
<http://www.bitly.nl/2a0d15>

VERVOLG CD-RECENSIES

Net als in spraak is in muziek de frasering een essentieel element. Waar liggen de pauzes, de klemtoon, de accenten? Momenten van stilte, hoe miniem ook, zijn cruciaal voor het verstaan van de taal. Er ontstaat dynamiek. Een goede verteller weet precies waar en hoe in het verhaal wordt gepauzeerd, wanneer adem wordt gehaald en hoe de luisteraar daardoor meegenomen wordt naar het vervolg van dat verhaal. De volgende zin bepaalt vaak hoe de vorige wordt begrepen.

“Met een indrukwekkend palet aan kleuren en schakeringen creëert Marzio Scholten een wereld aan denkbeelden.”

Het spel van gitarist Marzio Scholten is niet alleen technisch begaafd maar artistiek zeer hoogstaand. Juist omdat hij weet hoe hij het verhaal moet vertellen, weet waar de klemtoon ligt en dus ook weet hoe de luisteraar geboeid kan worden. Het zijn onder meer deze fraseringen waardoor Scholtens verhalen zoveel zeggingskracht kennen. Met een indrukwekkend palet aan kleuren en schakeringen creëert Scholten een wereld aan denkbeelden. Zijn verhalen kennen geen oppervlakkige kreten met makkelijk trucages of ordinaire kunstgrepen. Het is doordacht in subtiliteit en geraffineerd in textuur met structuren die reflectief en indringend zijn. Warm en soepel, krachtig en melodieus. Met 'World of Thought' krijgt zijn debuut 'Motherland' (2008) een luisterrijk en fascinerend vervolg. Een waar genot dat bij herhaald luisteren telkens opnieuw de rijkdom van zijn spel (en niet minder dat van de band!) ten toon spreidt.

Frank Huser

Zijn derde solo-cd produceerde de Brabantse slagwerker en conservatoriumdocent Ron van Stratum (1961) volledig zelf. Hij schreef niet alleen het leeuwendeel van de elf funkende songs; met een grote groep uitnemende musici nam hij eigenhandig de stukken op in zijn geluidsstudio in Asten.

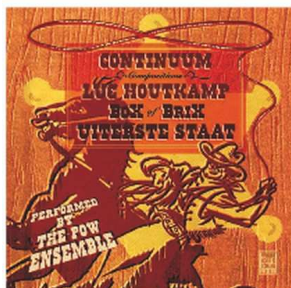
Het album 'Swingin' in the swamp' is toch een gezamenlijke prestatie. Van Stratum is prominent aanwezig in het geluidsbeeld en etaleert zijn brede bekwaamheid als drummer en percussionist, maar maakt beslist geen egotrip. Je moet bij deze plaat direct denken aan Weather Report.

Bij Van Stratum is het hooghouden van jazz-fusiontraditie in goede handen. Hij mixt er wereldmuziek doorheen en funk, maar de jazzy feel uit de jaren zeventig overheerst. Dat hij de legendarische band van toetsenist Joe Zawinul bewondert, blijkt uit het feit dat hij een nummer aan de grootmeester opdraagt: het veerkrachtige openingstuk 'Zawinizm'.

Van Stratum wordt bijgestaan door een legertje muzikanten, onder wie grote naam Jim Beard. Beard nam voor een aantal stukken plaats achter de Rhodes. Verder horen we op toetsen Mike Roelofs en Wilbert Kivits, op gitaar Jon Herington, Frank Peters en Berland Rours, op bas Roman Korolik en Henk de Laat, op sax Peter Hermesdorf en Andy Middleton, op trompet Sam Vloemans en Nadine Nix: vocals.

'Swingin' in the swamp' roept niet veel associaties op met moerasgebieden, maar swingen doen alle composities dat het een aard heeft. De productie is strak en compact, maar ook transparant. Dit is muziek waarop je wilt dansen.

Hans Invernizzi

LUC HOUTKAMP POW ENSEMBLE**Continuum****X-OR**www.x-or.nl**VERVOLG CD-RECENSIES**

Rasimprovisator Luc Houtkamp profileert zich de laatste jaren steeds nadrukkelijker als componist, en dit samen met het Muziek Centrum Nederland (MCN) uitgegeven album bevestigt dat. 'Continuum' bevat een tweetal composities, 'Box of Brix' en 'Uiterste Staat'. Het eerste neemt met een lengte van een uur het leeuwendeel van de cd in beslag, en is typerend voor wat Houtkamp nu muzikaal voor ogen staat. Het idee is niet helemaal nieuw maar wel op eigen wijze uitgewerkt: de uitvoerenden krijgen een set van bouwstenen, waarmee ze de compositie iedere keer weer anders opbouwen. Het zijn stukjes van diverse pluimage, en ze mogen net zo bont worden ingezet als hun pet staat. Zo opent het stuk met vogel- en insectengeluiden, een beetje à la Pink Floyd ten tijde van 'Umma Gumma'. En als we na het merkwaardige liedje 'Knitting Berny', over een cowboy die een vlieg doodslaat, weer terug zijn in de vrije natuur, is het kringetje rond. Onderweg zijn we dan nog een keer een vlieg tegengekomen, in de vorm van het gedicht 'Little Fly' van de negentiende-eeuwse Engelse dichter William Blake, door Guy Harries gezongen als een soort renaissancelied met klavecimbelbegeleiding. Onderweg hebben we dan stukjes improvisatie, wolken elektronica, uitgekledede popsongs, pseudobarok en gestoorde gypsy jazz horen langskomen. Eclecticisme troef dus, maar wel met gevoel voor spanning, verrassing en verwondering neergezet, en omgeven door Houtkamps aanstekelijke gevoel voor humor. In 'Uiterste Staat', een concert voor elektrische gitaar en twee computers, met Wiek Hijmans in de hoofdrol, treffen we eenzelfde amalgaam van pastiche, parodie en eerbetoon aan. De gitarist mag zijn virtuositeit tonen tegen een welhaast orkestrale begeleiding, op z'n Derek Bailey's kleine geluidjes aan z'n instrument ontlokken, en als een door het lint gaande heavy metal-solist de snaren laten gieren. Kortom, er valt heel veel te beleven op deze nieuwe cd van het POW Ensemble, dat met toppers als altviolist Maurice Horsthuis, celliste Jacqueline Hamelink en klaveciniëte Goska Ispording een nieuwe fase ingegaan is.

Herman te Loo

Hauser Orkater is weer helemaal terug. De groep van de gebroeders Van Warmerdam en Hauser en consorten werd deze zomer al geëerd door bassist Egon Kracht en zijn Troupe. Maar onder de halve naam worden ook nog steeds nieuwe muziektheaterproducties gemaakt die de geest van het legendarische gezelschap voortzetten. 'Ik beloof dat ik onvoorzichtig zal zijn' en 'Koud meisje' waren twee producties voor de Parade van zanger/acteurs Ria Marks en Paul van der Laan en muzikanten Mick Paauwe (bas, gitaar, banjo, zang enz.) en Arend Niks (drums, bas, melodica, zang enz.). De muziek bevindt zich ergens op het grensvlak van pop en jazz, en de teksten hebben het fijnzinnige Orkater-absurdisme. 'Hè?' is een typerend voorbeeld, met z'n malle sampletjes en maffe reggaebeat en teksten als 'Van drinken krijg je dorst/Van huilen krijg je honger/Van wonden krijg je korst/Van klein zijn word je groot'. Maar er is ook ontroering, in de meerstemmige zang van 'Moeilijke nacht', en melancholie in 'Heimway', met de melodica in de hoofdrol. Kortom, een cd om regelmatig te draaien om lekker mee te brullen met het rockachtige 'Laten we samenvallen' of weg te dromen bij 'Piep' of 'Krakkig walsje'.

Herman te Loo**ORKATER****Ik beloof dat ik onvoorzichtig zal zijn/Koud meisje****Starling Records/No Can Do Music**

CHET BAKER
The Radio Shows
T2- Out of the blue

VERVOLG CD-RECENSIES

Eindelijk komt het er dus van: een cd-reeks met materiaal uit de schatkist van 25 jaar Sesjun, het legendarische Tros-radioprogramma met live-jazz. Timeless en Blue Jack Jazz Records deden eerder wel incidenteel een greep uit al dat moois, maar nu is er dan een serie onder supervisie van Sesjun-presentator Cees Schrama en Sesjun-producent Dick de Winter. Een cd van trompettist Chet Baker opent de reeks. Komende maanden volgen nog platen van drummer Art Blakey en pianist Bill Evans. Dat belooft wat. Hopelijk worden Nederlandse musici in het vervolg niet vergeten!

Voor 'The Sesjun Radio Shows' van Chet Baker is geput uit vijf sessies. De eerste cd opent met een lange ballad: 'This is Always'. Als inswinger niet echt geslaagd. Wel geslaagd zijn de stukken uit het concert van 26 februari 1976, al was het maar vanwege de Belg Jack Pelzer op zijn dwarsfluit. Zijn samenspel met Baker roept herinneringen op aan dat van Baker met baritonsaxofonist Gerry Mulligan. In 1980 was Chet Baker in Sesjun te gast met Frank Tusa op bas, Alphonse Mouzon op drums en achter de vibrafoon Wolfgang Lackerschmid. Mouzon speelt behoorlijk druk, maar gelukkig is zijn spel wat naar achteren gemixt. Frank Tusa is een echte timekeeper, die solistisch een genuanceerd verhaal weet te vertellen.

"Deze dubbel-cd bevat een verzameling boeiende muziek. Chet Baker is voortdurend in goede doen."

Op de tweede cd komt Chet Baker allereerst opdraven met drummer John Engels, bassist Jan Voogd en pianist Michel Graillier. De groep was speciaal voor de gelegenheid samengesteld, maar dat is aan deze opnamen niet te merken. Het optreden was in 1984 op de radio te horen. De rest van de cd wordt gevuld met opnamen uit 1985. We horen een drumloos trio met gitarist Philip Catherine en bassist Jean Louis Rassinfosse. Baker en Catherine zijn aan elkaar gewaagd en Rassinfosse toont zich een stabiele bassist met een genuanceerd verhaal.

Met de aanschaf van 'The Sesjun Radio Shows' voegt u een verzameling boeiende muziek aan uw collectie toe. De stukken klinken over het algemeen fris en helder. En held Baker is op deze dubbel-cd voortdurend in goede doen.

Hessel Fluitman

Op zijn nieuwste cd voor Leo Records vinden we de Canadese saxofonist François Carrier aan de zijde van zangeres Véronique Dubois. Het is een geliefde combinatie van labelbaas Leo Feigin, want zijn catalogus staat er vol mee. 'Being With' is zeker niet de minste in het genre. Beiden staat een enorme helderheid voor ogen, zeker als Carrier sopraan speelt. Ook benadert de saxofonist de menselijke stem zo dicht mogelijk, hetgeen deze combinatie nu juist zo aantrekkelijk maakt. Voor de afwisseling nemen beide muzikanten af en toe een trommeltje ter hand, zoals in het door Indianen geïnspireerde 'Koko Nuts'. In 'Comme ça' is Carrier ook even vocaal te horen, maar dat is iets wat hij beter niet kan doen. En waarom zou je ook, als er iemand met zo'n mooie stem naast je staat?

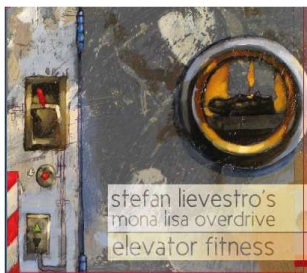
Herman te Loo

Wilt u een kosteloos abonnement op JAZZFLITS?

Stuur dan een mail naar jazzflits@gmail.com met als onderwerp 'abonnement'. U ontvangt dan twintig keer per jaar bericht als de nieuwe JAZZFLITS op onze website staat.

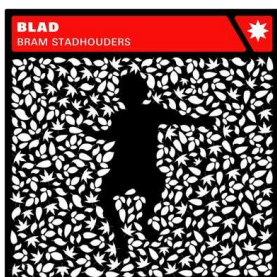
VÉRONIQUE DUBOIS/FRANÇOIS CARRIER
Being With
Leo Records
www.leorecords.com

MONA LISA OVERDRIVE
Elevator Fitness
Mainland Records

Bekijk Mona Lisa Overdrive in 'Dog':
www.youtube.com/watch?v=f5ecsjVh968

BRAM STADHOUDERS
Blad
Beluga Records

Download het album legaal; klik hier:
<http://bit.ly/b7SC4U>

VERVOLG CD-RECENSIES

Het zou onbeleefd zijn en ook wat denigrerend klinken om Mona Lisa Overdrive het speeltje van bassist Stefan Lievestro te noemen. Dus dat doen we dan maar niet. Alhoewel? Zo klinkt het namelijk wel. Maar dan niet in kleinerende zin. Geenszins! Als ik het woord 'speeltje' gebruik komt dat puur en alleen door het fantastische spelplezier dat werkelijk uit de boxen spat. En het is een intelligent 'speeltje'. Lievestro's composities kennen ingenieuze en vindingrijke arrangementen. Het klinkt bij tijd en wijle vuig en ongeneerd, recht voor z'n raap, als een tapas van kleuren en een pandemonium van klanken die rap in elkaar overvloeien. Maar beheerst en vernuftig. De kracht van de 'powerjazz' van Mona Lisa Overdrive zit 'm niet in de overdrijving als zodanig maar in de muzikale energie die deze band laat horen. En, niet in het minst, in het knappe spel. Arno Krijger op Hammond, Hans van Oosterhout op drums en Stefan Lievestro op bas strijken gedrieën stomend en stuwend het stugge asfalt glad, waar Jasper Blom op sax en gitarist Jesse van Ruller (op enkele tracks) het parcours laten glooien in zowel weemoedig als vilein klinkende partijen. 'Elevator Fitness' exploreert én creëert de grenzen van de jazz. Het album laat horen hoe jazz ontwikkelt en tegelijk de oorsprong ervan respecteert. Want jazz is entertainment. En dat horen we van Mona Lisa Overdrive.

Frank Huser

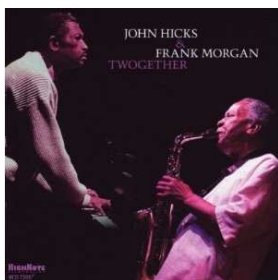
Gitarist Bram Stadhouders maakt effectief gebruik van internet. Hij stuurt liefhebbers menige e-mail met nieuws, vaak voorzien van een muziekstuk: "gewoon om dat ik een gulle bui heb". En soms laat de eigenzinnige muzikant de kopers zélf de prijs van zijn albums bepalen.

Stadhouders is een opmerkelijk bekwaam gitarist. Hij gebruikt naast zijn gitaar een laptop. Vaak speelt hij alleen, maar hij deed ook projecten met drummer Onno Govaert en met een wat groter gezelschap onder de naam Bram Stadhouders Korps. In 2009 verhuisde Bram naar Berlijn om daar te kunnen profiteren van het gunstige artistieke klimaat. Vandaar uit toert hij tot diep in Oost-Europa.

De muziek is vaak voorzien van nogal illustere titels én bevat grote contrasten. Waar de gitarist een ambiente laag legt, plaatst de drummer er een extreme hoeveelheid aanslagen bovenop. In een ander stuk horen we Stadhouders solo met wat kleinschalige elektronica. Daarbij zit hij alleen op zijn zolderkamer en de regen klettert op het glazen dak. De immense eenzaamheid is beklemmend. 'Do het' is ook sterk. De lage, Star Trek-achtige tonen, verwijzen naar een uitgestrekte leegte. In JazzFlits 96 recensie beschreef ik de muziek van de cd 'Enderra': 'een geïmproviseerd klankenuniversum'. Dat geldt ook voor de cd 'Blad'. De meeste stukken verschenen op eerdere cd's, behalve de laatste drie, dat zijn nieuwe improvisaties. Het meest bijzondere van deze plaat is dat hij gratis verkrijgbaar is. Beluga Records heeft uitsluitend gratis muziek in de aanbieding. Er kan op hun website een gecomprimeerd bestand worden gedownload dat na het uitpakken een complete virtuele cd en een hoesafbeelding bevat. De muziek is in mp3-formaat en 192 kbps. Volgens de website krijg je acht stukken, maar dat blijken er in werkelijkheid zeven. Gezien de prijs zullen we niet klagen. Op deze manier kan men gratis luisteren en daarna een 'echte' cd aanschaffen.

Peter J. Korten

JOHN HICKS/FRANK MORGAN
Twogether
High Note Records

VERVOLG CD-RECENSIES

In de bebop-hemel nemen grondleggers en vernieuwers als saxofonist Charlie Parker, trompettist Dizzy Gillespie en natuurlijk pianist Thelonious Monk vanzelfsprekend een prominente plaats in. Zij hebben immers de muzieksoort op de kaart gezet. Onlangs arriveerden aan de hemelpoort de pianist John Hicks en altsaxofonist Frank Morgan. Hicks overleed in 2006 op 64-jarige leeftijd; Morgan in 2007 op 73-jarige leeftijd.

De cd 'Twogether' bevat live-opnames die vlak voor hun dood zijn opgenomen. Morgan speelt in de mooie West Coast-traditie, vaak lijkend op Art Pepper. Dat is niet verrassend, want de heren mochten, na een 'three-strikes-out' veroordeling, jarenlang samen oefenen op kosten van de Californische staat. De twee leveren een uitstekende uitvoering van 'Night in Tunisia' af, met een Hicks die de subtiele weg tussen begeleiden en leiden bewandelt en Morgan die juist daardoor zijn volle alt geluid mooi kan laten uitkomen. Die mooie klank komt vooral goed uit de verf in het uiterst traag gespeelde 'My One and Only Love'. Met dezelfde traagheid brengen de heren ook een uitstekende uitvoering van 'Round Midnight'. Hicks speelt op deze cd ook een aantal solostukken. Vooral Bud Powells 'Parisian Thoroughfare' en Billy Strayhorns 'Passion Flower' worden mooi neergezet. Morgan en Hicks zijn in de geschiedenis van de bebop eerder volgers dan toonzetters geweest. Op 'Twogether' brengen ze geen vernieuwende jazz, maar laten ze wel zien dat ze, na een leven gewijd aan de muziek, heel goed begrepen hebben waar het allemaal over gaat. Morgan en Hicks mogen dan wel volgers zijn. Het zijn dan wel uitstekende volgers. Oordeel zelf, maar in mijn oren hebben de beide musici een vaste centrale plek in de bebop-hemel verdiend.

Bart Hollebrandse

TRIO BRAAMDEJOODEVATCHER
FEAT. MIKLÓS LUKÁCS
AND FERENC KOVÁCS
Quintet
BMC Records
www.bmcrecords.hu

Eerder dit jaar verscheen de dubbel-cd 'Quartet' van het trio BraamDeJooDevatcher op het eigen BBB-label van de Michiel Braam. Het was het verslag van een tournee van de groep om het twintigjarig bestaan te vieren met wisselende gasten. In Jazzflits 136 besprak ik het album. 'Quintet' is een vervolg, dat in mei van dit jaar werd opgenomen met twee Hongaarse musici in Boedapest. Met violist/trompettist Ferenc Kovács en cimbalomspeler Miklós Lukács ontstaat weer een heel ander stilistisch geheel dan op de vorige cd te horen was. De Hongaren maakten deels een andere keuze uit het 'Q Book' dat Braam voor de tour aanlegde, zodat we ondertussen een aardig beeld krijgen van deze set composities. Gelukkig werden er ook stukken gespeeld die met de eerdere gasten ter hand werden genomen, zodat we eveneens kunnen vergelijken. De wals 'Q 16', eerder weergaloos mooi vertolkt door klarinettist Michael Moore, wordt hier een wervelende poestadans, en de archetypische blues 'Q 1' krijgt een weemoedig zigeunergevoel mee door de vioolsolo van Kovács, hetgeen nog maar weer eens aantoont dat het bluesgevoel redelijk universeel is, maar toch overal ter wereld weer anders klinkt. Het cimbalom draagt bij aan de sterke ritmiek van het trio, en neemt een positie in tussen piano en drums, zoals in het hoekige 'Q 19'. Het klikt goed tussen trio en gasten, zowel in verstilde stukken als 'Q 9' en 'Q 3' als in het stevige, rockachtige 'Q 6', en dat maakt 'Quintet' dus een welkome aanvulling op de discografie van BraamDeJooDevatcher.

Herman te Loo

SOO CHO QUARTET**Little Prince****Challenge**

Bekijk het Soo Cho Quartet; klik hier:
<http://bit.ly/bAdOpE>

BARANÁ QUINTET**Şarap (Wine)****Baykuş**

Bekijk het Baraná Quintet hier:
<http://bit.ly/9QAIfA>

VERVOLG CD-RECENSIES

Natuurlijk moet een musicus beoordeeld worden op zijn, of in dit geval haar, artistieke prestaties. Als je de debuut-cd ('Prayer') van de Koreaanse pianiste Soo Cho vergelijkt met haar nieuwste ('Little Prince'), blijken haar capaciteiten duidelijk gegroeid zijn. Haar muziek heeft meer diepgang. Dat is ook te zien aan de foto's. Keek ze op de hoesfoto's van 'Prayer' ingetogen en misschien zelfs een beetje angstig om zich heen, nu is ze zelfverzekerd en gelukkig. Alsof ze haar plekje in de westerse wereld heeft gevonden.

Er zijn een paar overeenkomsten met haar debuutalbum. De instrumentatie is gelijk, met Angelo Verploegen op bugel in een prachtige hoofdrol. Voor het ritmische deel van het kwartet zorgen dit keer Sven Happel op bas en Yonga Sun op drums. Ook nu weer is alle muziek van de cd van Soo Cho zelf en ze schrijft in het cd-boekje over elk stuk welke emoties haar tot het componeren van de tracks hebben gebracht. 'Shade' heeft een wat sombere inslag, maar is toch mijn favoriet. Cho over het nummer: "Als de zon is verdwenen is de schaduw een koele, donkere plek, waaruit we weg willen". Voor een groot deel speelt ze deze compositie zonder Verploegen en juist in die passages treden haar vaardigheden wat meer op de voorgrond. De aandacht die Verploegen krijgt is zeer verdiend. Fluweelzacht en bescheiden leidt hij de luisteraar door de composities. Hij wil niet imponeren, maar speelt elke noot alleen wanneer die noot echt nodig is. Soo Cho kan prachtig verwijzen naar klassieke muziek. Maar het zou goed zijn als ze achter de comfortabele schouders van Angelo Verploegen vandaan zou komen en een solo-cd zou maken. Ze kan het.

Peter J. Kortens

Het Nederlands-Turkse trio Baraná is met de komst van bassist Meinrad Kneer en drummer Sebastian Demydczuk uitgebreid tot een kwintet. Met 'Şarap' leveren ze hun debuut in deze bezetting af. De hoofdmoot van de cd wordt gevormd door teksten van de elfde-eeuwse Perzische dichter Omar Khayam, gezongen door multi-instrumentalist Behsat Üvez (die snaarinstrumenten als de baglama en de ud bespeelt). Ze geven het album een enorme diepgang mee, zonder te vervallen in pretenties. Zoals de titel al suggereert, gaan de liederen over wijn, als genotsmiddel, maar ook als vluchtweg voor wie het leven moeilijk is. Dat begint al met de weemoedige opener, 'Hayyam Peşrev', met een dito altklarinet solo van Steven Kamperman. Maar de plaat kent ook vrolijke, dansante nummers, zoals de springerige 'Dionysos İçin Dans' of het opzweepende 'Sen Ben'. Zelfs in dit soort speelse of opwindende stukken blijft er altijd een tweede laag hoorbaar, en daarin ligt de kracht van Baraná. Het fraaist uitgewerkt in één compositie wordt dat in 'Üçüncü Bardak', dat melancholiek opent, met het verstilde snarenspeel van Üvez en de jankende altklarinet van Kamperman, maar langzaam wordt er naar een onontkoombare, wilde dans toegewerkt. De groep is in balans, met de hartslag van Kneers contrabas, het precieze slagwerk van Demydczuk en de orkestrale klanken van de accordeon van Bart Lelivelt. Üvez en Kamperman schreven het repertoire, en daarin slaan ze een brug tussen compositie en improvisatie, tussen Turkije en Nederland. Wat je ook mag vinden van het debat over de multiculturele samenleving, als het zo uitpakt als in de muziek van Baraná kan Geert Wilders wel inpakken.

Herman te Loo

CONCERTVERSLAGEN

'OVER DE BERGEN'

Josse de Pauw in een 'teddyberenpak'.
(Foto: Herman Sorgeloos)

Bezetting:

Josse de Pauw (spreekstem, teksten),
Claron McFadden,
Beatrice van der Poel,
Vera van der Poel (zang),
Bart Maris (tp, bu),
Joost Buis, Koen Kaptijn (tb),
Berlinde Deman (tu),
Jan Willem van der Ham
(as, fagot, contrafagot),
David Kweksilber (ss, kl, bkl),
Sean Bergin
(ts, pennywhistle, concertina, zang),
Arjen de Graaf (av),
Miriam Overlach (harp)
Corrie van Binsbergen (gt, comp),
Albert van Veenendaal (keyb),
Hein Offermans (b, bg),
Arend Niks (dr, perc),
Tatiana Koleva (vib, mar, perc).

Datum en plaats:

14 oktober 2010,
Rabozaal Stadschouwburg,
Amsterdam.

INNERLIJK DRAMA SUPERIEUR VERTOLKT

'Laat klinken, dame, de goede gitaar,' dat zijn de eerste woorden van acteur/tekstschrijver Josse de Pauw in de muziektheatervoorstelling 'Over de Bergen'. 'Laat haar zingen, dame, de goede gitaar, laat haar spreken over schoonheid, die niet pluis is, maar onontbeerlijk voor wanhopig vlooiende apen.' De woorden zijn een schitterende samenvatting van de muziek die Corrie van Binsbergen erbij schreef. Ze laat niet alleen haar gitaar zingen, maar het hele ensemble. En de muziek zingt niet alleen over schoonheid, maar ook over wanhoop en verlangen. Rijk, diepgravend, verrassend, kleurrijk en veelzijdig – het zit er allemaal in.

De Pauw is gehuld in een soort obsceen teddyberenpak (met een paar kloten op z'n hoofd en een soort apenkont in z'n kruis), ontworpen door de Belgische kunstenaar Michael Borremans. Het maakt hem tegelijk aandoenlijk en troosteloos, en hij vertelt ook geen opbeurend verhaal. Dat gaat over de hoofdpersoon, die verder naamloos en buiten beeld blijft: een man in een mid-lifecrisis, die op zoek gaat naar wat er ontbreekt in z'n leven, en dat 'over de bergen' denkt te kunnen vinden. Het is een innerlijk drama, dat door het Vehikel (zoals de rol van De Pauw heet) wordt verteld, met soms mooie ironie, maar ook met mededogen, en met welluidende, beeldende taal.

Muzikaal zet Van Binsbergen dit gegeven neer met behulp van contrasten. Zo is er het contrast tussen de klassieke sopraan Claron McFadden, die een soort ideaal, iets hemels voorstelt, en het aardse koor van de zussen Beatrice en Vera van der Poel. De eerste wordt ondersteund door een (modern) klassiek idioom, de tweede door een mengsel van rock en jazz, stevig ingezet en genadeloos swingend. Van Binsbergens partituur (die meer genoteerd is dan we van haar gewend zijn) wordt superieur vertolkt door een groot ensemble met vooral veel lage klankkleuren (contrafagot, basklarinet, tuba). Een bijzondere rol in het geheel is weggelegd voor Sean Bergin, die zowel acteur, muzikant als zanger is, en de rol van Tijd speelt. Daarin becommentarieert hij af en toe de innerlijke handeling, zoals De Pauw die beschrijft.

Het toneelbeeld is, net als de handeling, sober. Er staat een groot houten staketsel dat De Pauw beklimt met blote benen en bergwandelschoenen onder het desolate knuffelberenpak, van onder tot in de hoogte, waar geen hek staat – een springplank naar het onbekende? Of naar een zelfmoord? Het blijft in het midden. Een meer uitgesproken apotheose zou ongepast zijn geweest, want de kracht van de voorstelling zit hem juist in het ongewisse en het onuitgesprokene.

Voor wie de tournee heeft gemist, is er gelukkig een dubbel-cd met een registratie uit de Rotterdamse Schouwburg, alwaar het stuk onderdeel uitmaakte van de Operadagen. Het is overigens een belangrijk document, want Corrie van Binsbergen heeft met 'Over de Bergen' een van de krachtigste statements uit haar carrière afgeleverd. Het album is te bestellen via de website van Corrie van Binsbergen: www.corrievanbinsbergen.com.

Herman te Loo

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

VIJAY IYER TRIO

Bezetting:

Vijay Iyer (p),
Stephan Crump (b),
Marcus Gilmore (dr).

Datum en plaats:

15 oktober 2010,
LantarenVenster, Rotterdam.

Bassist Stephan Crump speelde prachtig.

Pianist Vijay Iyer: intelligente muziek.
(Foto's: Michiel Fokkema)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Pianist Vijay Iyer had de eer om het allereerste concert te geven in het nieuwe pand van het Rotterdamse jazzpodium LantarenVenster. In Amerika is hij een grote naam, in Nederland nog niet zo, maar hij speelde wel deze zomer op het North Sea Jazzfestival. De New Yorker is een zoon van Indiase immigranten en maakt sinds 1995 cd's.

Voor de concertgangers was de nieuwe locatie even wennen. In het nabijgelegen Nieuwe Luxor speelde Youp van 't Hek, dus was er niet veel parkeerruimte. Eenmaal binnen wisten sommigen niet waar de ingang van zaal 1 was. De ruimtelijkheid van het gebouw was overweldigend, terwijl in foyer ook intieme zithoekjes zijn ingericht. De mensen gedroegen zich alsof de zaal al jaren bestond. De espresso bleek minsten zo lekker als die in de vorige vestiging aan de Gouvernestraat. De geur van verbrand stof op de podiumlampen, had plaatsgemaakt voor de geur van nieuw textiel van de stoelen en de akoestische wandpanelen. Bovendien kraakte de tribune niet als voorheen en de stoelen zaten prima.

“Iyer's intelligente muziek boeide van begin tot eind. Nergens was het gemakzuchtig. Pure collectieve, fijnzinnige artistieke.”

Programmeur Frank Bolder kondigde het concert vol trots aan. Namens het hele personeel heette hij het publiek welkom. Hij zei dat iedereen het heel spannend vond, zo'n eerste concert in het nieuwe gebouw.

Vijay Iyer zei het te waarderen om als eerste op te treden en introduceerde het trio: Stephan Crump op bas en Marcus Gilmore op drums. “We gaan oud werk spelen, onder anderen van de cd 'Historicity', wat nieuw werk en sommige dingen zult u herkennen”.

Toen uiteindelijk de eerste noten klonken, viel direct de 'droge' akoestiek van de zaal op. Eén lange set volgde, gevuld met een niet aflatende creativiteit. Iyer's intelligente muziek boeide van begin tot eind. Nergens was het gemakzuchtig. Pure collectieve, fijnzinnige artistieke. Naast de pianist was het vooral bassist Stephan Crump die opviel. Zijn stijl was lyrisch; vol emotie. Zijn spel was origineel, impulsief en intens. Veel passages zong hij mee, met dikke aders in zijn nek. Hij maakte veel gebruik van zijn strijkstok. Prachtig!

“De stijl van bassist Stephan Crump was lyrisch; vol emotie. Zijn spel was origineel, impulsief en intens. Prachtig!”

Soms leek zijn spel op dat van Dave Holland en Barre Phillips in 1972 (de lp: 'Music from two basses'); twee jonge honden die onconventionele dingen op hun instrumenten durfden uithalen. En minpuntje van het concert was het geluid van de basdrum van Gilmore. Het was veel te hard en overheersend. Het paste ook niet bij de creatieve invullingen die hij sloeg.

Na afloop zei Iyer dat hij niet veel gesproken had tijdens het concert, maar hij grapte: “Ik heb wel steeds aan jullie gedacht”.

Peter J. Korten

Wilt u een kosteloos abonnement op JAZZFLITS?

Stuur dan een mail naar jazzflits@gmail.com met als onderwerp 'abonnement'. U ontvangt dan twintig keer per jaar bericht als de nieuwe JAZZFLITS op onze website staat.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

GREETJE BIJMA/ MICHEL BRAAM SEXTET AUTUMN SOUNDS

Bezetting:

Greetje Bijma (stem),
Michiel Braam (p),
Wolter Wierbos (tb),
Frank Gratkowski (sax)
Michael Vatcher (dr),
Wilbert de Joode (b).

Datum en plaats:

8 oktober 2010,
De Harmonie,
Leeuwarden.

Greetje Bijma blijft me verbazen. Wat ze toch steeds weer uit haar mond tovert! Bijma bracht in Leeuwarden zowel eenmalige improvisaties als oude krakers. Bijvoorbeeld 'How Deep is the Ocean' van Irving Berlin. Die song ontsteeft uit een collectieve improvisatie van de muzikanten die met haar waren meegekomen. Ze trok de melodie naar zich toe en samen met trombonist Wolter Wierbos en de Duitse saxofonist Frank Gratkowski verzeeilde ze in een hevig swingend tussenstuk. Een feestelijk begin van het eerste jazzconcert van de vijfendertigste jaargang van Hothouse Redbad. En eindelijk stond er weer eens een Friester op het podium.

Bijma had samen met pianist Michiel Braam een programma opgesteld rond het thema herfstgeluiden. Ach, als het beestje maar een naam heeft. De leden van het sextet waren duidelijk aan elkaar gewend en aan elkaar gewaagd. Door voortdurend andere wegen te kiezen creëerden ze een spannend geheel. Ze hadden ook de nodige curiositeiten in huis. Zo haalde slagwerker Michael Vatcher een zingende zaag tevoorschijn en werd er wrijvend over de rand van een glaasje water gemusiceerd. Wolter Wierbos speelde zelfs even op een deel van zijn trombone. Minstens zo verrassend was dat Frank Gratkowski, toch een improvisator pur sang, vanuit een experimenteel stukje voluit en noot voor noot de melodie van 'Last rose of Summer' inzette. Zoals saxofonist Don Byas dat zestig jaar geleden ook zo meesterlijk kon doen. Dan gaat het leven van een jazzliefhebber inderdaad even over rozen.

Greetje Bijma en Wilbert de Joode. (Foto: Willem de Rhoter)

In de tweede set werden de toehoorders ook regelmatig op het verkeerde been gezet: zo werd er op een bepaald moment onversneden rock 'n roll ingezet. Toen de beide blazers en Greetje Bijma even het veld ruimden, kregen we een momentje het Trio BraamDeJoodeVatcher voorgeschoteld. Opnieuw straffe swing. De blazers keerden terug door bij de drie in te haken op Kurt Weills 'Septembersong'. Het concert was een zwerftocht langs songs en improvisatie, langs oud en nieuw. Voortdurend moest je alle zeilen bijzetten om het verhaal op het podium te volgen. Gelukkig werd ons als luisteraars regelmatig de kans geboden om weer aan te haken en opnieuw mee te genieten. Geen concert van dit sextet is hetzelfde. Leuk!

Hessel Fluitman

THREE OF A KIND

Bezetting:

Stochelo Rosenberg (gt),
Jan Kuiper (gt),
Zoumana Diarra (gt, Kora, Balafon).

Datum en plaats:

3 oktober 2010,
Café Eissenhof,
Niehove.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Het publiek zat er helemaal klaar voor in de bovenzaal van het dorpscafé van Niehove. Voor de gitaristen die door het leven gaan als het trio Three of a Kind: Stochelo Rosenberg, Jan Kuiper en Zoumana Diarra. Ze werden enthousiast onthaald. De drie openden met Kuipers ode aan gitarist Larry Carlton, 'Blues for Larry'. In het gipsy-stuk daarna, 'Valse', stond Stochelo Rosenberg op de voorgrond. Het derde stuk was het aan de zoon van Zoumana Diarra opgedragen 'Samuel'. Diarra schitterde daarin op de Kora, een Afrikaans harp. Niet minder virtuoos bespeelde hij in het stuk 'Bougouroubou' ook nog de marimba-achtige Balafon.

V.l.n.r: Diarra, Kuiper, Rosenberg. (Foto: HENX)

De drie gitaristen vervullen ieder een eigen rol in de samenwerking. Diarra is warm en melodisch, Kuiper houdt de boel bij elkaar. Rosenberg is met zijn melodische vingervlugheid de grote ster. Hij zette na de pauze Sonny Rollins' 'Pent Up House' geheel naar zijn gipsy-hand. De toon verschoof vervolgens in het latin-stuk 'Sambito'. Met 'Wim' werd een ode gebracht aan misschien wel de belangrijkste jazzgitaar-educator die Nederland ooit had, Wim Overgaauw.

Het trio was eigenlijk nooit ver weg van de blues. Kuiper zelf voorspelde op een komisch moment dat, door de actuele politieke ontwikkelingen, de blues de onvermijdelijke toekomst van de muziekwereld wordt. Het trio zelf bleef onder dit vooruitzicht overigens een heel ontspannen indruk uitstralen. In die ontspannen sfeer mocht de lokale violiste Pamela Wolters even aanschuiven om in 'Grijpskerk Blues' haar beginnend improvisatietalent laten zien.

Op de keper beschouwd deed het trio zijn naam geen eer aan. Het liet zich namelijk van veel verschillende kanten zien en is daardoor eigenlijk eerder 'three of a different kind'. Is dat erg? Nee, helemaal niet. De heren gitaristen vullen elkaar uitstekend aan en zijn individueel uitstekende musici. Er volgt overigens in de komende maanden nog een serie concerten, waarbij ook de Franse gitarist Biréli Lagrène als gast zal optreden.

Bart Hollebrandse

SALLE GAVEAU**Bezetting:**

Natsuki Kido (gt),
Naoki Kita (viool),
Yoshiaki Sato (accord),
Keisuke Torigoe (cb),
Masaki Hayashi (p).

Datum en plaats:

29 september 2010,
Grand Theatre,
Groningen.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Argentijnse muziek, die door Japanners gespeeld wordt, met een bandleider uit de rockscene. Zo bizar als die combinatie er op papier uitziet, was ook het concert van Salle Gaveau in het Grand Theatre. Zelfs wie vooraf een cd van de groep had beluisterd en op internet eerdere optredens had bekeken, werd alsnog overdonderd door de extreme tango. Goede tango zit al boordevol passie en dynamiek, maar de Japanners deden daar nog een flinke schep bovenop. Hun tango zat vol verrassende wendingen en plotselinge breaks, terwijl de accenten keihard werden gespeeld. Het publiek leek in een tango-achtbaan te zitten. Menig-een werd door de felle attaques letterlijk heen en weer geslingerd. Als tegenwicht klonken er ook ballads, met invloeden uit de folk. Maar wanneer bandleider Natsuki Kido de akoestische gitaar verving door de elektrische 'Strat', dan kreeg de tango een rockmentaliteit en werd het een soort 'Piazzolla meets Tribal Tech'.

Salle Gaveau. (Persfoto)

Salle Gaveau werd terecht aangekondigd als 'all star'-band. De vijf veelzijdige musici speelden meer dan subliem. De bassist en pianist legden strakke en funky bases neer of swingden losjes en jazzy. De accordeonist zorgde stoïcijns voor verbindende tussenlagen en speelde razende solo's, die soms de sfeer oproepen van Kimmo Pohjonen. De gitaar van Kido had misschien wat minder fusionachtig mogen klinken en meer vuige randjes kunnen hebben om de ferme tangotikken nog harder aan te laten komen. Meest interessant was violist Naoki Kita. Hij stond een beetje nonchalant en afwezig aan de zijkant, maar speelde ondertussen fenomenaal. Hij geselde de viool in een soort 'Sabeldans', was meester in verblijdende of juist treurende glissandi en kon een opgewekte, romantische noot laten wegsterven in een pijnlijke kerm. Deze extreme tango was vaak tot in de puntjes uitgewerkt en uitgevoerd, maar de emotie was er nog steeds niet uit verdwenen.

Illand Pietersma

THE JAZZ CONNECTION

DOOR LEX LAMMEN

EEN BRUSSELSE TOPPRESTATIE

Het Brussels Jazzorkest, bijeengebracht en sinds een reeks van jaren muzikaal aangevoerd door saxofonist Frank Vaganée (met Koen Maes als behartiger van de zakelijke belangen), heeft onlangs een cd doen verschijnen in samenwerking met een oude bekende, trompettist/bugelspeler/componist en arrangeur Bert Joris. 'Signs and Signatures' is de titel, W.E.R.F. 085 het registratienummer en jazz@dewerf.be het besteladres. Om met de deur in huis te vallen, we hebben het hier over een cd die top-prestaties bevat van zowel orkest, solisten als de gastsolist zelf. Joris kent het orkest van binnen uit - zo verscheen al in 2001 de dubbel-cd 'The Music of Bert Joris' (WERF 030, toen nog zonder puntjes) en ook bij andere producties was hij betrokken - en nu is daar 'Signs and Signatures' als (voorlopig?) hoogtepunt uit voortgekomen. Het titelstuk is één van acht composities die Bert Joris voor deze gelegenheid heeft uitgezocht en georkestreerd. In dit verband moet meteen maar opgemerkt worden dat het Brugse Kunstencentrum De Werf zich ook deze keer weer voor de zaak heeft ingezet en dat de Vlaamse overheid eveneens opnieuw heeft bijgedragen - in onze schrale tijden van bezuinigingen een opmerkelijk blijk van gulheid, waar Nederlandse autoriteiten een voorbeeld aan mogen nemen. Dat die Vlaamse overheid bij vorige gelegenheden op de omslagen bedankt werd als Flemish Authorities, terwijl er nu sprake is van Flemish Government, is alleen interessant voor wie het detail waardeert.

Zelfs het moment van verschijnen van de plaat, bestaande uit opnamen die eind januari tot stand kwamen, mag gelukkig heten, want wanneer het Brussels Jazzorkest in de laatste week van oktober als Orchestra in Residence op zal treden in het New Yorkse Lincoln Jazz Center, ligt deze cd daar al vast als indrukwekkend muzikaal visitekaartje. A propos, pianist Kenny Werner wacht de Brusselaars daar op als gastsolist en het valt aan te nemen dat er ook stukken van zijn hand op de lessenaars komen te liggen, maar de band komt dus niet met lege handen. En nu de plaat zelf. Om te beginnen valt het op dat de saxofoonsectie nog precies de zelfde is als negen jaar geleden, van de lyrische sopraan van leider Vaganée tot en met het sonore baritongeluid van Bo van der Werf. In 'Magone', een subtiel klaaglied van Bert Joris, ingegeven door een persoonlijk verlies, **...vervolg op de volgende pagina**

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's Het Grote Geluid en The Jazz Connection. Die zijn iedere tweede en vierde dinsdag van de maand te horen op de ConcertZender (23.00 uur) en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl>.

DE BESTE TRACKS VAN LEE MORGAN

Zoals gekozen door jazzcriticus Alyn Shipton voor zijn wekelijks programma 'Jazz Library' op BBC 3.

AANBEVOLEN ALBUM:

DE BESTE TRACKS:

Little T

Album: Lee Morgan Indeed!

Label: Blue Note

A Night in Tunisia

Album: Those Dizzy Days (Dizzy Gillespie Big Band)

Label: Lonehill

Lover Man

Album: The Cooker

Label: Blue Note

Moanin'

Album: Moanin'

(Art Blakey and the Jazz Messengers)

Label: Blue Note

Dat Dere

Album: The Big Beat

(Art Blakey and the Jazz Messengers)

Label: Blue Note

Mastermind

Album: Roots and Herbs

(Art Blakey and the Jazz Messengers)

Label: Blue Note

The Sidewinder

Album: The Sidewinder

Label: Blue Note

Mr Kenyatta

Album: Search for the New Land

Label: Blue Note

Cornbread

Album: Cornbread

Label: Blue Note

Solar

Album: Live in Baltimore 1968

(Lee Morgan-Clifford Jordan Quintet)

Label: Fresh Sound

Mr Johnson

Album: Sonic Boom

Label: Blue Note

Capra Black

Album: The Last Session

Label: Blue Note

Alyn Shipton laat op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam. Shipton is jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller, Dizzy Gillespie en Bud Powell.

VERVOLG THE JAZZ CONNECTION

krijgt Van der Werf (opgeleid aan het Amsterdams Conservatorium) royaal de ruimte, die hij gretig benut. Andere solisten uit het orkest zijn pianiste Nathalie Lories in de ballad 'Connections', die zo nu en dan herinneringen oproept aan 'Sketches of Spain' en achter haar Fender in de feestelijke openings-samba 'Sundown'. Verder staat Frank Vaganée enkele malen achter de solistenmicrofoon, met zijn sopraansaxofoon - in het opgewekte 'Triple' in bebop-trant - of alt, als Frank Bert Joris helpt een zelfportret te schetsen - 'All over me'. Graag zou ik ook de trombonesolist uit 'Signs and Signatures' lof toe zwaaien en de tenorist die zich overtuigend staande weet te houden in 'Uppers and Downers' temidden van het bigband-collectief, maar hun namen kan ik niet achterhalen. Wél is dat het geval met bassist Jos Machtel, die niet alleen in onverstoorbare samenwerking met slagwerker Klaas Balijon het geheel in het rechte spoor houdt, maar die ook fraai soleert in 'It's my time', een stuk dat inmiddels doorgedrongen moet zijn tot de hemelse sferen, waar Thad Jones vertoeft. Maar de eerst aanwezige is in alle stukken natuurlijk Bert Joris zelf, die zijn moeiteloze virtuositeit in dienst weet te stellen van muzikale expressie en die de mogelijkheden van het orkest tot het uiterste effectief benut.

Bert Joris tijdens Jazz Middelheim 2009. (Foto: Tom Beetz)

Naast Joris' en andermans solowerk zijn er verder de collectieven, zoals de gonzende saxen en de brommende 'bones'. Al in het eerste stuk duelleert Bert Joris met de vier trompettisten, een glanzende combinatie die ook verder van zich doet horen, bij voorbeeld in het titelstuk in Adderley-stijl, 'Signs and Signatures'. Nat Adderley ('member of a distinguished family', zoals wij allen weten), maar ook Gil Evans, Thad Jones en Duke Ellington klinken af en toe door in het werk van Bert Joris, die daarmee zijn erkentelijkheid betoont jegens deze voorgangers en er vervolgens zijn eigen vindingrijkheid, overgoten met klatrend muzikaal plezier, aan toevoegt.

Misschien komt dit alles de 'nuchtere' Noord-Nederlandse lezer van deze bijdrage wat gezwollen voor, maar luister dan zelf eens naar Bert Joris en het Brussels Jazzorkest in 'Signs and Signatures' en u zult het met mij eens zijn - een pracht van een plaat.

Lex Lammen

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

FESTIVAL

AJAZZ

ICO Centrum voor Kunst & Cultuur,
Zusjes de Boer, Assen

12 en 13 november 2010

(<http://www.ajazz.nl>)

Met onder anderen: Kim Hoorweg, Anne Guus Teerhuis, Gideon van Gelder, Marzio Scholten, Daan Kleijn en Tony Hoiting.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 18 oktober 2010

1. STEVE TURRE

Delicious & Delightful
(HighNote)

2. ESPERANZA SPALDING

Chamber Music Society
(Heads Up)

3. CONRAD HERWIG

The Latin Side Of Herbie Hancock
(Half Note)

28. AMINA FIGAROVA

Sketches

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofredacteur:** Hans van Eeden (jazzflits@gmail.com). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel

•
la77
JazzFlits

Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin, en aan de website www.twitter.com/jazzflits. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS-logo** is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

r_cO_o_t_n_t_c_e_r_d_a_t_a_m_i_s_p_e_s

van Peter J. Korten

November 2010

De Luxemburgse vibrafonist **Pascal Schumacher** speelt met zijn Quartet op 29 oktober in De Doelen. In de groep zitten ook pianist Franz Von Chossy en de eigenzinnige drummer Jens Düppe. Dat zal een mooi concert worden.

De week erna, de 29ste, komt The Bandwagon van **Jason Moran** voor de derde naar LantarenVenster. De pianist heeft net een nieuwe cd uit: 'Ten'. Let wel op: LantarenVenster is verhuisd en de concerten beginnen voortaan een half uur eerder!

Zaterdag 13 november is er in LantarenVenster een concert van het **Joris Roelofs Quartet**. Hij werkt al sinds zijn negentiende in New York en gaf in 2009 op het Festival Jazz International een kippenvelconcert. Hij komt dit keer opnieuw met een Amerikaanse bezetting: Aaron Goldberg (p), Joe Sanders (b) en Greg Hutchinson (dr.) Ik zal proberen vooraan te zitten!

Pianist Michiel Borstlap is de gelegenheidsprogrammeur van het **Festival Jazz International 2010**. Het festival heeft een andere opzet dan voorgaande jaren. Het duurt drie dagen en zal plaatsvinden op twee locaties: vrijdag 19 en zaterdag 20 november in LantarenVenster en zondag 21 november in De Doelen. Een paar namen: Ernst Rijsiger/Simon Nabatov, Aka Moon, Gideon van Gelder, Lee Konitz/Dan Tepfer, Michiel Borstlap Band, Marzio Scholten en het Cedar Walton Quintet. Kijk voor het complete programma op: <http://www.jazzinternational.nl>. De week daarna vervolgt het gewone programma op vrijdag 26 november in LantarenVenster het **Harmen Fraanje Avalonia Trio** met als gast tenorsaxofonist Tony Malaby.

GELEZEN IN DE LEEUWARDER COURANT

Al sinds het ontstaan van de jazz ('ketelmuziek') is de muzieksoort een bron van inspiratie voor scribenten die een lelijk en ongewenst geluid willen omschrijven. Een fraai staaltje was recentelijk te lezen in de Leeuwarder Courant:

"Volgens Erasmus is het onbeleefd om te spreken met iemand tijdens de ontlasting. In de zestiende eeuw moest je daar nog afspraken over maken. Maar wie denkt dat die etiketteregel nu wel overboord kan, heeft nog nooit met de broek rond de enkels zijn mobieltje horen rinkelen. Wat te doen? Het kan belangrijk zijn en trouwens, de meeste mensen nemen een mobieltje zelfs op als ze met je in gesprek zijn, dus mobiel gaat in het algemeen voor. Aan de andere kant, misschien zit verderop wel een collega met gespitste oren omdat hij benieuwd is naar die figuur met niet alleen een te luide ringtone, maar ook **een compleet jazzorkest in zijn darmen**. Erasmus, waar zijt gij?"

De Leeuwarder Courant, 13 oktober 2010.

Wilt u een kosteloos abonnement op JAZZFLITS?

Stuur dan een mail naar jazzflits@gmail.com met als onderwerp 'abonnement'. U ontvangt dan twintig keer per jaar bericht als de nieuwe **JAZZFLITS** op onze website staat.

NOVEMBER

BENEFITING WBGO AND THEREFORE US

Save the date: November 10. It's an all-stops-out concert being held at Newark's NJPAC honoring Phoebe Jacobs of the Louis Armstrong Educational Foundation plus recording impresario Herb Alpert, with music provided by vocalists Jon Hendricks, Ernie Andrews, Leny Andrade and others. Dee Dee Bridgewater will emcee. Proceeds will assist WBGO-FM in its ongoing efforts. Details at events.wbgo.org.

A GYPSY JAZZ FAMILY AFFAIR

This year's Django Reinhardt NY Festival at Birdland on Nov. 2-7 commemorates the centennial of Django's birth with six evenings of concerts built around a core sextet (including French guitarist Dorado Schmitt and his two sons) along with an array of nightly guests - Anat Cohen, Miguel Zenón, Edmar Castaneda and Joel Frahm among them. The club's website (birdlandjazz.com) has details posted.

SPACE IN THE HEART: A JAZZOPERA

It's the title of a new one-act work composed by clarinetist Bill Smith, whom many will remember as a longtime Brubeck collaborator. On Nov. 5-6 at Symphony Space, a Smith quartet will provide the music for three singers. The story traces the fortunes of a love-struck astronaut desperately pursuing a rival for the affections of her colleague. Wait, doesn't this whole story sound somewhat familiar?

ON CAMPUS

Master classes at Manhattan School of Music with Cecil Bridgewater (Nov. 2) and Vijay Iyer (Nov. 9); as well as a recreation by the Manhattan School Jazz Orchestra of Ellington's "Such Sweet Thunder" (Nov. 19 on campus, then at Dizzy's on Nov. 29)... pianist Connie Crothers in concert at William Paterson University (Nov. 7 @ 4:00 PM).

JAZZ + KLEZMER?

It's an invigorating mixture, to be sure. Check this month's performance schedule at Sixth Street Synagogue in the East Village: sixtystreetsynagogue.org. We see nearly a dozen gigs listed featuring configurations of various sizes and musical temperaments. Cover charges are modest and they'll throw in a free drink. Paul Blair is a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn, New York. For details, visit his website: <http://www.SwingStreets.com>.

NEW YORK JAZZ ALERT

A WEALTH OF NOVEMBER CHOICES

Curtis Fuller with the Juilliard Jazz Ensemble at Paul Hall (Nov. 2)... Venezuelan pianist **Benito González** debuting material from his new *Circles* album at Jazz Standard (Nov. 2)... Rossano Sportiello & **Harry Allen** dueting at Saint Peter's (Nov. 3 @ 1:00 PM)... **Eliane Elias** at Jazz Standard (Nov. 3)... **Christian McBride's** marvelous Inside Straight group with Steve Wilson & Warren Wolf at Jazz Standard (Nov. 3-7)... **Ted Rosenthal** at BargeMusic (Nov. 4)... violinist **Billy Bang** at the Rubin Museum (Nov. 5)... a late-night CD release gathering at Dizzy's featuring music from bassist **Colin Dean's** fine new *Shiwasu* (Nov. 5)... **Vijay Iyer** at Flushing Town Hall (Nov. 6).

Arturo O'Farrill's crack Afro-Latin Jazz Orchestra stirring things up at Symphony Space (Nov. 6)... bassist **Ben Allison** plus distinguished guests at Kush on successive Sunday evenings (Nov. 7, 14, 21 & 28)... **Brad Mehldau** with the Saint Paul Chamber Orchestra plus guest Joshua Redman at Zankel Hall (Nov. 9), followed by **Chris Potter's** Underground configuration with Adam Rogers, Craig Taborn & Nate Smith in the same venue the next evening... **Anat Cohen's** quartet plus guests Ralph Alessi & Chris Lightcap at Littlefield on Degraw St. in Brooklyn (Nov. 10).

Cyrus Chestnut's trio at Jazz Standard (Nov. 11-14)... Bobby McFerrin at Rose Hall for his sole NYC appearances this year (Nov. 12-13)... **Curtis Fuller** heading up a quintet at Smoke (Nov. 12-13)... **The Cookers**, an all-star group including Eddie Henderson, David Weiss, Billy Harper, Azar Lawrence, George Cables, Michael Bowie and Billy Hart, at Jazz Standard (Nov. 15-16)... **Sheila Jordan** marking her 82nd birthday at Jazz Standard (Nov. 16-17), with backing by pianist Steve Kuhn... **Roswell Rudd** celebrating his 75th birthday with the Trombone Tribe outfit at City Winery (Nov. 20).

Dave Liebman guesting with pianist Bobby Avey at Cornelia Street Café (Nov. 21)... trombonist **Craig Harris** and associates at Mount Morris Ascension Presbyterian Church in Harlem (Nov. 21 @ 3:00 PM)... the **Maria Schneider Orchestra** at Jazz Standard for a six-night stint that may well sell out (Nov. 23-28)... **Keiko Matsui** at the Blue Note (Nov. 23-24)... bassist Rob Duquay at Galapagos in Williamsburg with a group that features **Steve Wilson** plus an onstage *painter* (Nov. 27).

ELSEWHERE

Hopefully, you've already discovered the treasure of recent National Public Radio jazz shows (including Village Vanguard sets) archived at npr.org. Now we're alerting you to something new: live Brooklyn Jazz Underground broadcasts each Tuesday from 5:00 to 6:00 PM on the Progressive Radio Network's website.

Jazz journalist Will Friedwald, author of the newly published "A Biographical Guide to the Great Jazz and Popular Singers," enthuses about some of his favorite singers (and plays video clips featuring several of them) during a free Jazz at Lincoln Center listening party being held in the Nesuhi Ertegun Jazz Hall of Fame adjacent to Rose Hall at 7:00 PM on November 2. Info: jalc.org.listeningparty.

Paul Blair